

Varo! Hengenvaara!

Ajattelen usein, että mahdollisuuteni kuolla rauhallisesti omassa sängyssäni ovat vähäiset. Mitä tapahtuisi, jos joutuisit onnettomuuteen tänä iltana kello kymmenen? Sehän on täysin mahdollista, eikö vain? Missä olisit kello yksitoista? Oletko koskaan tullut ajatelleeksi miten sinun kävisi?

Kerron erään tarinan. Tapaus ei sattunut omalle kohdalleni, vaan kuulin sen isoisältäni. Hän oli erinomainen tarinankertoja. Olipa kerran nuori mies, joka tuli vanhan setänsä luokse ja sanoi: ”Setä, voit onnitella minua! Olen läpäissyt ylioppilastutkinnon.” – ”Kuinka hienoa,” setä vastaa, ”tässä sinulle kaksikymmentä markkaa. Osta itsellesi jotain mukavaa palkinnoksi. Mitä olet suunnitellut tekeväsi seuraavaksi?” Poika vastaa: ”Nyt tahdon opiskella. Haluan lakimieheksi.” – ”Hienoa,” setä sanoo, ”entä sitten?” – ”Sitten minusta jonakin päivänä tulee kihlakunnanoikeuden harjoittelija.” – ”Hienoa,” setä sanoo, ”entä sitten?” – ”No, sitten minusta tulee hovioikeuden asessori.” – ”Hienoa,” setä sanoo, ”entä sitten?” – ”No, sitten etsin itselleni vaimon, menen naimisiin ja perustan perheen.” – ”Hienoa,” setä sanoo, ”entä sitten?” – ”Niin, sitten minusta toivottavasti tulee kerran tärkeä mies, hovioikeuden puheenjohtaja tai valtakunnansyyttäjä.” – ”Hienoa,” setä sanoo, ”entä sitten?” – ”Niin,” poika alkaa vähitellen hermostua, ”sitten minäkin joskus vanhenen ja jään eläkkeelle.” – ”Hienoa,” setä sanoo, ”entä sitten?” – ”No, sitten muutan johonkin kauniiseen paikkaan, rakennan itselleni talon ja istutan mansikoita.” – ”Hienoa,” setä sanoo, ”entä sitten?” Tässä vaiheessa poika harmistuu: ”No, sitten minäkin jossain vaiheessa kuolen.” – ”Vai niin,” sanoo setä, ”entä sitten?” Nyt poika ei enää naura. Hän säikähtää ja tokaisee: ”Sitten kuolen. Entä sitten?” – ”Entä sitten?” kysyy setä. ”Setä,” poika vastaa, ”sitä en ole koskaan tullut ajatelleeksi.” – ”Mitä,” setä sanoo, ”olet kirjoittanut ylioppilaaksi, mutta olet niin tyhmä, ettet osaa tehdä oikeita johtopäätöksiä! Eikö ihmisen, jolle Jumala on antanut ymmärryksen, täytyisi ajatella vähän pitemmälle? Mitä sitten?” Poika vastaa nopeasti: ”Setä, kukaan ei tiedä mitä kuoleman jälkeen tapahtuu.” – ”Se ei pidä paikkaansa,” setä sanoo, ”on yksi, joka tietää mitä silloin tapahtuu

– Jeesus. Hän on sanonut: ‘Se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen – mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään’ (Matt. 7:13–14). Kuoleman jälkeen tulee Jumalan tuomio, ja ihminen voi joutua kadotukseen tai pelastua.”

Haluan herätellä teitä ja tehdä selväksi, ettei haudata asti ulottuvien suunnitelmien tekeminen riitä. On kysyttävä, mitä sen jälkeen tapahtuu. Kun olin nuorisopappina, selitin asiaa nuorille usein seuraavan vertauksen avulla. Kun haluan korjauttaa kenkäni, en mene autonkorjaajan luokse. Autonkorjaajat ovat tärkeitä ihmisiä, mutta kengistä he eivät ymmärrä mitään. Kenkien kanssa menen suutarin luokse, mutta kun autooni tulee rengasrikko, en mene suutariin, vaan autonkorjaajan luo. Kun taas haluan ostaa sämpylöitä, en mene lihakauppaan. Lihakauppiatkin ovat hienoja ihmisiä, mutta sämpylöitä he eivät osaa paistaa. Jos haluan sämpylöitä, menen leipurin luokse. Jos taas kotonani hajoo vesiputki, kutsun putkimiehen. Menen siis aina asiantuntijan luokse. Mutta kun haluamme tietää, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu, kyselemme sieltä täältä tai turvaudumme omiin hatariin ajatuksiimme. Kun on kyse näin tärkeästä kysymyksestä, eikö meidän juuri silloin pitäisi kääntyä asiantuntijan puoleen? Mitä kuoleman jälkeen tapahtuu? Kuka on tämän alan asiantuntija? On olemassa vain yksi kuoleman jälkeisen elämän asiantuntija! Hän on Jumalan Poika, joka tuli toisesta maailmasta ja kävi itse tuonelassa. Hän on kuollut ristillä ja noussut ylös. Hän tuntee asian ja Hän sanoo: ”Sinä voit joutua kadotukseen. Mutta sinä voit päästä myös taivaaseen.” Vaikka 25 professoria yrittäisi tänään todistaa minulle, että kaikki päättyy kuolemaan, vastaisin heille: ”Kaikella kunnioituksella ja arvonimiänne vähättelemättä, tässä asiassa te ette ole asiantuntijoita. Ette nimittäin vielä ole käyneet tuolla puolen. Tunnen yhden, joka on: Jeesuksen, ja Hän sanoo jotain muuta.”

Suoraan sanoen juuri tämä oli syy siihen, että minusta tuli kristitty ja julistan nyt evankeliumia. Nuorena miehenä en ikinä ajatellut, että seisaisin jonakin päivänä saarnastuolissa. Olin nuori upseeri ensimmäisessä maailmansodassa. Rykmenttimme koki suuria tappioita. Olin samanlainen sotilas kuin muutkin, en parempi enkä huonompi. Jos joku olisi silloin sanonut minulle: ”Sinä tulet joskus saarnaamaan kirkoissa”, olisin nauranut ääneen. Olin kaukana Jumalasta. Isäni

kysyi minulta kerran: "Etkö usko Jumalaan?" Vastasin: "En ole niin tyhmä, että kieltäisin Jumalan. Ateismiin kuuluu suuri määrä tyhmyyttä. En kuitenkaan ole kohdannut Jumalaa eikä Hän siksi kiinnosta minua." Vain vähän aikaa tämän keskustelun jälkeen istuin tien varrella ojassa toisen nuoren upseerin kanssa. Olimme marssilla Ranskassa lähellä Verdunia ja odotimme etenemiskäskyä. Kerroimme toisillemme härskejä vitsejä – jokainen entinen sotilas tietää kyllä, millaisia. Niin minäkin sitten kerroin yhden vitsin, mutta kaverini ei nauranutkaan. "Kutscher" – se oli hänen nimensä – sanoin, "mikset naura?" Silloin hän kellahti nurin ja tajusin, että hän oli kuollut. Pieni kranaatinsirpale oli osunut häntä suoraan sydämeen. Seisoin kahdeksantoistavuotiaana toverini ruumiin vieressä ja ensimmäinen reaktioni oli hyvin säälimätön: "Oletpa sinä epäkohtelias, rakas toverini, kun häivyt paikalta ennen kuin ehdin kertoa vitsin loppuun." Samalla hetkellä minut valtasi ajatus: missä hän on nyt? Voin vieläkin nähdä itseni seisomassa tuossa ojassa. Kuin salama kirkkaalta taivaalta minulle valkeni: Kutscher seisoo nyt Pyhän Jumalan edessä! Seuraava ajatukseni olikin, että jos olisimme istuneet toisinpäin, kranaatinsirpale olisi osunut minuun ja seisaisin nyt Jumalan edessä – enkä minkä tahansa jumalan vaan sen Jumalan, joka on ilmoittanut tahtonsa ja antanut käskyjä, joista olen rikkonut jokaista – niin kuin sinäkin! On ihmisiä, joiden synnit huutavat taivaaseen asti ja silti he sanovat: "Teen oikein, enkä ole mikään huono ihminen." Älä valehtele itsellesi tuolla tavalla! Sillä hetkellä tiesin rikkoneeni kaikkia Jumalan käskyjä vastaan. Jos nyt saisin tappavan osuman, seisaisin seuraavaksi Jumalan edessä. Käsitin, että joutuisin helvettiin. Yksikköni miehet tulivat juosten hevosten kanssa: "Toiminta jatkuu!" Kiipesin hevosen selkään ja katsoin maassa makaavaa kuollutta ystävääni. Ensimmäisen kerran pitkiin aikoihin laitoin käteni ristiin ja rukoilin: "Jumala, älä anna minun kuolla ennen kuin tiedän, etten joudu helvettiin." Menin myöhemmin sotilaspastorin luokse ja kysyin: "Herra pastori, mitä minun pitää tehdä, etten joudu helvettiin?" Hän vastasi minulle: "Herra luutnantti, ensin meidän täytyy voittaa. Voittaa, voittaa!" "Ette siis itsekään tiedä sitä", sanoin hänelle. Eikö ole kauheaa, että tuhannet nuoret miehet kulkivat kohti kuolemaa, eikä kukaan osannut kertoa heille miten pelastutaan. Ja tämä tapahtui niin sanotun kristityn kansan keskuudessa! Olisin

varmaan joutunut melkoisen epätoivon valtaan, ellei käsiini olisi eräänä päivänä sattunut Uusi testamentti. Näen yhä silmieni edessä tuon rintaman takana sijainneen ranskalaisen maalaismaiseman, jossa tuolloin olin. Uusi testamentti! Siinä varmaan kerrotaan, kuinka voi välttyä kadotukselta, ajattelin. Selailin sivuja epämääräisesti, sillä en tuntenut Raamattua kovin hyvin. Katseeni kiinnittyi yhteen lauseeseen: ”Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan” (1. Tim. 1:15). Teksti vaikutti minuun kuin salamanisku. Syntisiä – se minä olen! Kenenkään ei enää tarvinnut vakuuttaa minua siitä. Etkö sinäkin haluaisi vihdoin päästä siihen pisteeseen, että voit Jumalan ja ihmisten edessä myöntää: olen syntinen! Lopeta turhat yritykset puolustella itseäsi. Sillä hetkellä en tarvinnut pappia selittämään asiaa minulle. Syntinen minä olen. Se oli selvää. Ja pelastua minä halusin! En tiennyt tarkkaan, mitä pelastuminen tarkoitti, mutta ymmärsin sen olevan poispääsyä tilasta, jossa olin. Käsitin, että se oli rauhan solmimista Jumalan kanssa. ”Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan.” Jos Jeesus pystyy siihen, minun on löydettävä Hänet. Kului muutamia viikkoja. Etsin ihmistä, joka voisi auttaa minua löytämään Jeesuksen, mutta turhaan. Silloin tein jotakin, mitä suosittelen teille kaikille. Kun olimme jälleen kerran marssilla, sulkeuduin vanhaan ranskalaiseen maalaistaloon. Se oli osittain hajalla ja seisoi tyhjillään, mutta yksi sen huoneista oli vielä ehjä. Ovessa oli avain. Menin sisään, suljin oven sisäpuolelta, lankesin polvilleni ja sanoin: ”Herra Jeesus! Raamatussa lukee, että sinä olet tullut Jumalan luota, ´pelastamaan syntisiä´. Minä olen syntinen. En voi luvata Sinulle mitään tulevaisuuden suhteen, sillä minulla on huono luonne, mutta en halua joutua helvettiin, jos saan osuman tässä sodassa. Sen tähden, Herra Jeesus, annan itseni Sinulle kiireestä kantapäähän. Tee minulla mitä tahdot!” Ei kuulunut pamausta, enkä kokenut suurta liikutusta, mutta kun menin ulos, olin löytänyt Herran – Herran, jolle kuuluin.
